

Arrest

nr. 149 835 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers echtgenote kwam op 12 december 2001 het Rijk binnen en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 16 september 2002 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers echtgenote stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. De kinderen van verzoeker vervoegden hun moeder in België in september 2002.

1.4. Via een op 22 december 2003 gedateerd schrijven diende verzoekers echtgenote een aanvraag in om, met toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 17 september 2004 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers echtgenote werd afgewezen.

1.6. Via een op 21 februari 2005 gedateerd schrijven diende verzoekers echtgenote een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 1 december 2005 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van verzoekers echtgenote.

1.8. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 26 januari 2006 de beslissing waarbij verzoekers echtgenote en haar twee kinderen tot een verblijf van twaalf maanden in het Rijk werden gemachtigd. De geldigheidsduur van de verblijfsmachtiging werd telkens met twaalf maanden verlengd bij beslissingen van 22 januari 2007, 14 januari 2008 en 10 februari 2009.

1.9. Verzoekers echtgenote diende via een op 8 december 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om tot een verblijf te worden gemachtigd en verduidelikte via een op 6 januari 2010 gedateerd schrijven dat zij verkoos tot een verblijf van onbepaalde duur te worden gemachtigd.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 23 februari 2010 de beslissing om verzoekers echtgenote tot een verblijf van onbepaalde duur te machtigen.

1.11. Verzoekers echtgenote verkreeg de Belgische nationaliteit op 11 mei 2011.

1.12. Op 28 februari 2013 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 augustus 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.14. Bij aangetekend schrijven van 10 september 2013 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 februari 2014 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.16. Verzoeker diende op 26 augustus 2014 een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.17. Op 17 februari 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 26 februari 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.08.2014 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Albanese

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen'.

Uit het attest dd 12.08.2014 van het OCMW van Antwerpen blijkt dat de Belgische onderdaan een leefloon ontvangt. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat aan de middelenvereiste is voldaan. Het leefloon kan immers niet in aanmerking worden genomen. Betrokkene kan daardoor het verblijfsrecht niet genieten.

Het voorgelegde medische attest of de bijgevoegde brief van de advocaat van betrokkene doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van de artikelen 10, § 2, vijfde lid en 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Doordat, eerste onderdeel, de gemachtigde van de Staatssecretaris de aanvraag tot gezinshereniging onderwerpt aan een onderzoek naar de bestaansmiddelen van de vervoegde persoon

En doordat, tweede onderdeel, in de motivering van de bestreden beslissing geenszins wordt ingegaan op de juridische argumentatie uiteengezet in de bij het indienen van de aanvraag voorgelegde brief van de raadsman van verzoeker

Terwijl, eerste onderdeel, het onderzoek naar de bestaansmiddelen niet dient plaats te vinden wanneer het gaat om een gevestigde die subsidiaire bescherming heeft verkregen

En terwijl het statuut van subsidiair beschermde niet verloren mag gaan ten gevolge van de verkrijging van de Belgische nationaliteit

En terwijl de in de wet voorziene tijdsbeperking geen toepassing kan vinden, nu de vrijstelling ten gunste van subsidiair beschermde door de wet van 8 juli 2011 zonder overgangsmaatregel werd ingevoerd, en tevens gelet op de onduidelijkheid over de toepassing ervan tot het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 en de ministeriële omzendbrief van 13 december 2013

En terwijl, tweede onderdeel, de formele motiveringsverplichting inhoudt dat zou worden ingegaan op de duidelijke juridische argumenten die door verzoeker bij zijn aanvraag werden voorgelegd

Zodat de genoemde wetsbepalingen en het genoemde beginsel van behoorlijk bestuur geschonden zijn

Toelichting:

1. Artikel 10, §2, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

Het tweede, en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

Krachtens artikel 62, eerste lid van de vreemdelingenwet dienen de administratieve beslissingen met redenen te worden omkleed, ttz. uitdrukkelijk te worden gemotiveerd.

Uit de in de aanhef van het middel genoemde bepalingen van de motiveringswet van 29 juli 1991 blijkt dat die motieven in feite en in rechte correct moeten zijn en de beslissing moeten kunnen schragen, dus draagkrachtig moeten zijn.

2. [...]

De gemachtigde van de Staatssecretaris maakt toepassing van het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid, inzake de bestaansmiddelen die de gevestigde Belg moet aantonen in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging.

Verzoeker is van oordeel dat deze inkomenstoets in zijn geval niet diende te gebeuren, nu zijn echtgenote indertijd verblijfsrecht heeft bekomen omwille van haar medische problematiek, zodat dient te worden besloten dat aan de echtgenote van verzoeker subsidiaire bescherming werd toegekend.

Hoger, onder punt 2 van het feitenrelaas, zijn de redenen aangegeven die doen besluiten tot een regularisatie om medische redenen: de motivering van de aanvraag, de verwijzing naar een vorige aanvraag om medische redenen, de gevoegde overtuigingsstukken, de toekenning van een tijdelijk verblijf én de verplichting om een medisch attest voor te leggen als voorwaarde tot verlenging van het tijdelijk verblijf.

Dat de echtgenote van verzoeker intussen onbeperkt verblijf en later ook de Belgische nationaliteit heeft verworven, doet daar niet aan af: zowel het onbeperkt verblijf als de toekenning van de nationaliteit kunnen, naar het inzien van verzoeker, geen afbreuk doen aan een statuut dat verkregen werd in toepassing van Europese regelgeving, met name in toepassing van richtlijn 2005/85/EG betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker meent dan ook dat er in zijn geval toepassing had moeten gemaakt worden van de vrijstelling van de inkomenstoets, zoals voorzien in artikel 10, §2, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Na het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 kan er immers geen twijfel over bestaan dat de vreemdelingen die subsidiaire bescherming genieten in toepassing van artikel 9ter (oud artikel 9, derde lid) van de vreemdelingenwet, ook vallen onder de categorie bedoeld in artikel 10, §2, vijfde lid (zie overweging B.15.31).

3. Verzoeker is zich ervan bewust dat meergenoemd 10, §2, vijfde lid, voor de er bedoelde vrijstelling van de inkomenstoets, een beperking in tijd voorziet, te weten één jaar vanaf de toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu heeft de echtgenote van verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus verkregen bij beslissing van 26 januari 2006, terwijl de aanvraag tot gezinshereniging die geleid heeft tot de bestreden beslissing, werd geregistreerd op 26 augustus 2014.

Inzoverre uw Raad samen met verzoeker van oordeel zou zijn dat meergenoemde vrijstellingsregeling ook op onderhavige casus dient te worden toegepast, laat verzoeker gelden dat de voorziene tijdsbeperking niet mag worden toegepast.

Inderdaad is de uitbreiding van de vrijstelling voorzien in meergenoemd 10, §2, vijfde lid tot de categorie van de subsidiair beschermden ingevoerd door de wet van 8 juli 2011. Er waren geen overgangsbepalingen voorzien. Hierdoor werden de mogelijkheden voor vreemdelingen die vóór de inwerkingtreding van deze wet op 22 september 2011 subsidiaire bescherming hadden verkregen, om zich door gezinsleden te laten vervoegen zonder dat tot een inkomen[s]toets zou worden overgegaan, op onevenredige wijze en zonder aanvaardbare verantwoording beperkt.

Vervolgens bestond er twijfel over de vraag of subsidiair beschermden, die per definitie in tijdelijk verblijf verkeren, wel konden genieten van het voordeel verleend door 10, §2, vijfde lid, nu deze bepaling nominatim enkel van toepassing leek op vreemdelingen met onbeperkt verblijfsrecht. De administratie, tzt. de Dienst Vreemdelingenzaken, hield vast aan een restrictieve interpretatie, zodat de bepaling in feite dode letter bleef.

Opnieuw kwam hierover slechts duidelijkheid door het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 (overweging B.15.63), hetgeen zijn vertaling vond naar de administratie toe in de ministeriële omzendbrief van 13 december 2013 betreffende de toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, die door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 geïnterpreteerd werden.

Er dient dan ook te worden besloten dat de vrijstelling van de inkomenstoets pas effectief kon worden ingeroepen na de publicatie in het Belgisch Staatsblad op 20 december 2013 van genoemde omzendbrief, zodat de periode van 1 jaar waarbinnen de aanvragen tot gezinshereniging met de bedoelde vrijstelling dienden te worden ingediend binnen het jaar na 20 december 2013 (hetgeen het geval is voor de door verzoeker ingediende aanvraag).

Er anders over oordelen zou een niet-verantwoordbare discriminatie met zich brengen, waarbij de categorie van gezinsleden van personen aan wie subsidiaire bescherming werd verleend voorafgaand aan de praktische toepasselijkheid van de nieuwe wetsbepaling, op onevenredige wijze zou worden benadeeld ten opzichte van de gezinsleden van personen aan wie subsidiaire bescherming werd verleend na de scharnierdatum van 20 december 2013.

Voor zover nodig, vraagt verzoeker dat uw Raad hierover het Grondwettelijk Hof zou ondervragen, bij middel van het stellen van een prejudiciële vraag.

Het eerste onderdeel van het middel is gegrond.

4. Ter gelegenheid van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf heeft verzoeker een omstandig schrijven van zijn raadsman voorgelegd, waarin juridische argumenten werden aangereikt krachtens dewelke de inkomenstoets in het geval van verzoeker niet diende te worden uitgevoerd bij de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging.

De gemachtigde van de Staatssecretaris beperkt zijn antwoord hierop tot de opmerking dat de brief van de advocaat geen afbreuk doet aan de vaststelling dat artikel 40ter bepaalt dat een inkomenstoets moet worden uitgevoerd en dat OCMW-steun daarbij niet in aanmerking worden genomen.

Aldus gaat de motivering van de bestreden beslissing volledig voorbij aan de in genoemde brief aangereikte en bij de toelichting van het eerste middel uiteengezette problematiek.

Dit klemt des te meer, nu het in casu een tweede aanvraag tot gezinshereniging betrof, waarnaar in meergenoemde brief uitdrukkelijk werd verwezen en op de motivering waarvan de brief een juridisch antwoord beoogde uit te maken. Het louter hernemen van de motivering van de eerste beslissing kon dan ook niet volstaan in het licht van de op de gemachtigde van de Staatssecretaris rustende formele motiveringsverplichting, zodat deze geschonden is.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli

1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te laten gelden. Hierbij wordt uiteengezet dat de Belgische onderdaan die wordt vervoegd dient aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dat dit bij verzoekers echtgenote niet het geval is, daar zij zelf een leefloon ontvangt. Daarnaast heeft hij aangegeven dat het feit dat een medisch attest werd voorgelegd waaruit blijkt dat zijn echtgenote een gezondheidsprobleem heeft en het schrijven van zijn raadsman geen afbreuk doen aan voorgaande vaststelling. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er moet daarnaast worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er verweerder slechts toe verplicht duidelijk de redenen te vermelden waarom hij een bepaalde beslissing heeft genomen en niet waarom hij niet akkoord kan gaan met theorieën die hem door een vreemdeling of zijn raadsman werden meegedeeld.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Er dient daarnaast op te worden gewezen dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt in welke gevallen vreemdelingen een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden op basis van hun band met een in België verblijvende vreemdeling. Het staat in casu evenwel niet ter discussie dat verzoeker een aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten heeft ingediend in functie van zijn echtgenote en dat zijn echtgenote de Belgische nationaliteit heeft en derhalve niet als een vreemdeling in de zin van voormelde wetsbepaling kan worden beschouwd. Artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet is in voorliggende zaak dan ook niet van toepassing en kan bijgevolg niet geschonden zijn. Verzoeker lijkt ook uit het oog te verliezen dat een Belgisch onderdaan die in België verblijft niet kan beschikken over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Een dergelijke status is voorbehouden aan vreemdelingen. Het gegeven dat verzoeksters echtgenote in het verleden – voordat zij de Belgische nationaliteit verwerfde – de subsidiaire beschermingsstatus zou hebben gehad is zonder belang. Verweerder dient immers rekening te houden met de nationaliteit die verzoekers echtgenote heeft op het ogenblik dat hij de beslissing inzake verzoekers verblijfsaanvraag neemt. Louter ten overvloede moet er tevens op worden gewezen dat verzoeker daarenboven verkeerdelijk voorhoudt dat zijn echtgenote in het verleden de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers niet dat werd vastgesteld verzoeksters echtgenote in het land waarvan zij in het verleden de nationaliteit had een reëel risico liep op ernstige schade in de zin dat zij er de doodstraf kon krijgen of zou geëxecuteerd worden, dat zij er dreigde te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen of dat zij er risico's liep als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Ten aanzien van verzoekers echtgenote werd 26 januari 2006 beslist tot de afgifte van een verblijfsmachtiging op basis van de vaststelling dat zij twee kinderen had en de behandeling van haar asielprocedure meer dan drie jaar in beslag nam en dat zij gezondheidsproblemen had, waarbij evenwel niet werd vastgesteld dat deze problemen haar verhinderden om te reizen of dat zij ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling van deze medische problematiek in een onmenselijke of vernederende situatie dreigde terecht te komen, doch werd geoordeeld dat deze reeds waren gestabiliseerd. Een verblijfsmachtiging van onbeperkte duur werd verzoekers echtgenote bij beslissing van 23 februari 2010 toegestaan, nadat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 december 2009 had aangegeven dat de behandeling van haar asielprocedure onredelijke lang had geduurd, dat zij voor 1 juni 2007 een asielaanvraag indiende en dat zij met haar kinderen, waarvan één schoolgaand, al meer dan vijf jaar op het Belgische grondgebied verbleef.

De beschouwingen van verzoeker omtrent de vereisten die zijn gesteld in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en de vrijstelling van de verplichting om aan bepaalde vereisten te voldoen indien een gezinshereniging wordt beoogd met een vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend zijn dan ook niet dienend.

Gelet op voorgaande vaststellingen en op artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof is het niet vereist een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof omtrent de vraag of er een discriminatie bestaat tussen vreemdelingen die een recht op verblijf laten gelden ten aanzien van een familielid aan wie voor of na 20 december 2013 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Het arrest van de Raad is nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State en het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag is niet onontbeerlijk om in casu uitspraak te doen.

2.1.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Doordat uit de motivering van de bijlage 20 geenszins blijkt op welke rechtsgrond de gemachtigde van de Staatssecretaris zich baseert om aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten

Terwijl de aanduiding van de rechtsgrond uitdrukkelijk is voorgeschreven door genoemd artikel 8

En terwijl de formele motiveringsplicht inhoudt dat de rechtsonderhorige in kennis wordt gesteld van de aan de beslissing ten grondslag liggende rechtsregel

En terwijl een motivering slechts afdoende kan zijn in zoverre kan worden nagegaan of ze in rechte aanvaardbaar is, hetgeen het aanduiden van de rechtsgrond veronderstelt

Zodat de genoemde wetsbepalingen, de formele motiveringsplicht en het genoemd beginsel van behoorlijk bestuur geschonden zijn

Toelichting:

1. Artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.

Krachtens artikel 62, eerste lid van de vreemdelingenwet dienen de administratieve beslissingen met redenen te worden omkleed, ttz. uitdrukkelijk te worden gemotiveerd.

Uit de in de aanhef van het middel genoemde bepalingen van de motiveringswet van 29 juli 1991 blijkt dat die motieven in feite en in rechte correct moeten zijn en de beslissing moeten kunnen schragen, dus draagkrachtig moeten zijn.

Krachtens het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve beslissing berusten op draagkrachtige motieven. Dit houdt onder meer in dat moeten kunnen geverifieerd worden welke rechtsregels bij het nemen van de beslissing werden toegepast: zulks moet blijken uit de motivering van de beslissing zelf, minstens – wat de materiële motiveringsplicht betreft – kunnen worden afgeleid uit het administratief dossier.

2. [...]

Als rechtsgrond voor de genomen beslissing wordt art. 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 vermeld.

Deze bepaling luidt als volgt:

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Deze bepaling biedt enkel de mogelijkheid om een bevel af te geven – “desgevallend” – maar vormt geenszins de rechtsgrond voor het effectief afgegeven bevel. Mocht het aangehaalde artikel 52, §4, vijfde lid de juridische basis vormen voor het bevel, dan zou hiertoe volledig willekeurig kunnen worden beslist, nu deze bepaling de gemachtigde van de Staatssecretaris vrijlaat om wel of niet een bevel af te geven. De verwijzing naar meergenoemde bepaling kan dus geen soelaas bieden voor wat betreft de formele juridische motivering van de bevelscomponent.

Wat meer is, de wetgever heeft die verplichting tot formele juridische motivering geaccentueerd in artikel 8 van de vreemdelingenwet: uitdrukkelijk dient te worden aangegeven op welke bepaling van artikel 7 men zich steunt om het bevel uit te vaardigen. De gemachtigde van de Staatssecretaris kon dan ook niet volstaan met de zeer algemene beschouwing dat hij geen verblijfsrecht op een andere rechtsgrond heeft ontwaard.

De Algemene Vergadering van uw Raad heeft in het arrest nr. X van 19 december 2013 geoordeeld als volgt:

2.1.3.2. [...] In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld, laat het feit dat de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, heeft afgewezen, zoals reeds gesteld, niet toe automatisch te besluiten dat de verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, dient de verwerende partij daarenboven de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

[...]

De Raad kan in de door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangehaalde artikelen 6 en 7 van de vreemdelingenwet ook geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

[...]

Net zoals in de casus die geleid heeft tot het hierboven geciteerde arrest, is de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu tekortgeschoten in zijn verplichting tot formele motivering, zodat de bevelscomponent van de bijlage 20 dient te worden vernietigd.”

2.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat, ondanks het feit dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk in deze verplichting heeft voorzien, verweerder heeft nagelaten om te motiveren welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hij heeft toegepast bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Voorts moet worden geduïd dat uit de voorziene motivering ook niet blijkt dat verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker zich in een van de door de wetgever bepaalde situaties bevindt waarin hij vermog een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en dat het loutere feit dat een vreemdeling geen

“*verblijfsrecht*” kan laten gelden niet impliceert dat ten aanzien van deze vreemdeling zonder meer kan worden beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een pertinente en draagkrachtige motivering ontbreekt derhalve.

Een schending van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK